

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.143 van 5 juni 2001
in de zaken A. 81.651/XIV-3162.
81.652/XIV-3163.**

In zake : I. XXX,
II. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Canadesen Hof
Bevrijdingslaan 4/1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 21 december 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 1 oktober 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 21 december 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 1 oktober 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikkingen van 25 januari 1999 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de administratieve dossiers;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GOETHALS die, loco Advocaat B. STAELENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de beslissing die ten aanzien van XXX werd genomen steunt op de niet-erkenning van zijn zoon XXX; dat in het belang van een goede rechtsbedeling het dan ook aangewezen is beide beroepen samen te behandelen en te berechten;

2. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

2.1.

XXX en zijn vader XXX, beiden van Georgische nationaliteit, komen op 1 juni 1995 in België aan en vragen dezelfde dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvragen worden op 31 maart 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

Wat de zoon betreft, steunt de beslissing van de Commissaris-generaal op volgende gronden :

"Betrokkene, van Georgische nationaliteit en Georgische origine, afkomstig van Suchumi, verliet zijn land op 1 juni 1995 in het gezelschap van zijn vader XXX (.) en in het bezit van een internationaal paspoort met Duits visum. Hij reisde richting België waar hij dezelfde dag aankwam. De volgende dag vroeg hij de status van vluchteling aan.

Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat hij samen met zijn vader omwille van de Abchazische oorlog op 24 september 1993 uit Suchumi is gevlucht. Zijn moeder en broer, met diens gezin zouden bij de vlucht spoorloos zijn verdwenen. In Tbilisi zouden ze bij een neef van zijn vader, XXX. en diens zoon D zijn gaan inwonen en zouden ze er als vluchteling uit Abchazië zijn geregistreerd. Samen met D. zou hij er een kiosk hebben geopend. Sinds het begin zouden ze door

Mkhedrioni (een paramilitaire groepering) zijn afgeperst en dit ongeveer tweemaal per week. Voor mei 1995 zou betrokkene nooit problemen hebben ondervonden en zou hij nooit klacht bij de politie hebben ingediend tegen deze afpersing. Op 7 mei 1995 zouden Mkhedrioni betrokkene en David opnieuw geld hebben gevraagd waarop betrokkene zou gezegd hebben niet te kunnen betalen. Hierop zouden beiden zijn geslagen en zouden deze Mkhedrioni van elk van hen 5000\$ hebben geëist anders zouden ze hen doden. De volgende dag zouden betrokkene en D. uit vrees zijn thuisgebleven. Op 9 mei 1995 zou Eldar hen gezegd hebben dat de kiosk door Mkhedrioni 's nachts in brand werd gestoken. Twee à drie dagen later zou Eldar naar de politie zijn geweest om klacht in te dienen, echter zonder resultaat. Op 15 mei 1995 zou betrokkene met David zijn ondergedoken in een leegstaand appartement. Tot aan zijn vertrek zou betrokkene geen problemen hebben gehad. Betrokkene verklaarde dat het op de Dienst Vreemdelingen-zaken voorgelegde vluchtelingencertificaat tijdens hun verblijf op het Klein Kasteeltje zou zijn gestolen.

Niettegenstaande in de ontvankelijkheidsfase de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was werd genomen, komt men nu, in het onderzoek ten gronde, tot de vaststelling dat de vele tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden de geloofwaardigheid van het relaas ernstig aantasten.

Vooreerst verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingen-zaken te zijn afgeperst door een man. Na een klacht bij de politie tegen deze man bleek dat die man familieleden had bij de Mkhedrioni die hem vervolgens begonnen lastig te vallen. In zijn relaas op het Commissariaat-generaal daarentegen beweert betrokkene te zijn afgeperst door één à drie Mkhedrioni's en dat hij nooit tegen deze afpersing klacht bij de politie heeft ingediend.

Voorts beweerde betrokkene op de Dienst Vreemdelingen-zaken dat deze Mkhedrioni sinds eind 1994 elke dag langskwamen en dit in tegenstelling tot zijn verklaring ten gronde dat ze ongeveer tweemaal per week langskwamen.

Verder verklaarde betrokkene in dringend beroep dat hij geslagen werd en bedreigd op 6 mei 1995, de volgende dag klacht indiende bij de politie, dat hij twee dagen thuisbleef, dat op 9 mei 1995 zijn kiosk in brand werd gestoken en dat nadien geen klacht meer werd ingediend. Deze verklaring wijkt af van zijn beweringen op het Commissariaat-generaal, namelijk dat hij op 7 mei 1995 geslagen werd, dat hij de volgende dag thuisbleef en dat op 9 mei 1995 zijn kiosk in brand werd gestoken waarna een klacht bij de politie werd ingediend.

Voorts duiken ook over de feiten nadien tegenstrijdigheden op in zijn opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde betrokkene in dringend beroep op 9 mei 1995, na de brand in een leegstaand appartement te zijn ondergedoken en dit tot aan zijn vertrek. Ondertussen zouden Mkhedrioni betrokkene en zijn vriend thuis hebben gezocht en gedreigd hebben hen te doden als ze voor het einde van de maand niet zouden betalen. In zijn verhoor ten gronde daarentegen beweert betrokkene op 15 mei 1995 te zijn ondergedoken en dat hij nadien geen problemen zou hebben gehad. Op de vraag of de Mkhedrioni hem thuis zijn komen zoeken antwoordde betrokkene ontkennend.

Deze talrijke en vaak zwaarwichtige tegenstrijdige verklaringen maken het niet mogelijk enige geloofswaarde te hechten aan betrokkenes vluchtrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat betrokkene de laatste weken voor zijn vertrek ondergedoken leefde uit vrees voor zijn leven en daarna op officiële wijze, namelijk per vliegtuig, het land heeft verlaten, een feit dat de gegrondheid van zijn vrees ondermijnt.

Verder dient te worden opgemerkt dat de problemen van betrokkene niet ingegeven waren door politieke, etnische, religieuze motieven. Betrokkene stelde zelf dat iedereen het slachtoffer kon worden van dergelijke praktijken.

Verder is de situatie in Georgië ondertussen gestabiliseerd na de verkiezingen van november 1995 en heeft de overheid terug de controle over het grootste gedeelte van het land, en zeker over Tbilisi. Nog volgens het Country Report van 1996 zijn de vele paramilitaire bendes, waaronder de Mkhedrioni, ofwel ontmanteld en ontwapend ofwel opgegaan in het officiële leger van Georgië.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het aangebrachte document (een certificaat uitgegeven door de Georgische overheid waaruit blijkt dat betrokkene geregistreerd is als vluchteling uit Abchazië) geen bewijswaarde toevoegt aan dit dossier gezien de bedrieglijke aard van betrokkenes verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat betrokkene niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 zijn land heeft verlaten."

Wat de vader betreft, wijst de Commissaris-generaal erop dat de aanvraag gesteund is op de door zijn zoon aangehaalde motieven.

2.3. Verzoekers tekenen tegen deze weigeringsbeslissingen op 15 april 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Op 18 mei 1998 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer deze beroepen "die kennelijk ongegrond voorkomen" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

2.5. Op de zitting van 29 september 1998 worden verzoekers, bijgestaan door hun raadsman, gehoord.

2.6. Op 1 oktober 1998 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen, waarbij de beroepen ontvankelijk, maar ongegrond worden verklaard en derhalve de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling worden geweigerd.

De beslissing, waarbij het hoger beroep van de zoon wordt verworpen, is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat appellant voorhoudt Georgiër te zijn en in Suchumi te hebben gewoond tot wanneer hij samen met zijn vader op 24 september 1993, enkele dagen voor het einde van de Georgisch-Abchazische oorlog, Abchazië verliet en naar Tbilisi trok; dat zijn moeder en broer die reeds begin september 1993 Abchazië hadden verlaten sindsdien spoorloos zijn; dat hij met zijn vader verbleef bij diens neef XXX; dat hij samen met D., de zoon van E., een winkel opende; dat hen wekelijks door leden van de Mkhedrioni, een paramilitaire groepering die op dat ogenblik het werkelijk politioneel gezag uitoefende, geld en koopwaar werd afgeperst; dat zij op 7 mei 1995 niet langer konden betalen waarop leden van de Mkhedrioni twee dagen later de winkel in brand staken; dat zij onmiddellijk onderdoken in een leegstaand appartement; dat hij op 1 juni 1995 samen met zijn vader naar België kwam; dat David besloot in Georgië te blijven;

Overwegende dat uit informatie waarover de Vaste Beroepscommissie beschikt, blijkt dat Eduard Shevardnadze, die na de parlementaire verkiezingen

van oktober 1992 tot staatshoofd was uitgeroepen, sinds mei 1995 in een open conflict kwam met de Mkhedrioni die op dat ogenblik was omgevormd tot de gouvernementele paramilitaire strijdkracht 'het Reddingskorps' en die enorme invloed had verworven in de staats- en economische structuren; dat de aanslag op Shevardnadze van 29 augustus 1995 werd toegeschreven aan het Reddingskorps; dat 250 vooraanstaande Mkhedrionleden in de gevangenis werden opgesloten; dat de leider van de Mkhedrioni, Ioseliani, volledig werd geïsoleerd en het Reddingskorps bij decreet van het Staatshoofd op 1 oktober 1995 werd ontbonden (the Caucasian Institute for peace, Democracy and Development, Elections in Georgia 5 november 1995, Tbilisi, 1995, VIII-IX; Country Reports on Human Rights Practices for 1995, Washington, april 1996, 862-863);

Dat waar appellant zich in mei 1995 niet kon of durfde beroepen op de reguliere politiediensten daar het politioneel gezag de facto werd uitgeoefend door de Mkhedrioni, is deze toestand heden niet meer aanwezig en kan er duidelijk een beroep worden gedaan op de bescherming vanwege de Georgische autoriteiten tegen nog actieve Mkhedrionleden;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan worden in aanmerking genomen;"

De beslissing, waarbij het hoger beroep van de vader wordt afgewezen, rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant samen met zijn zoon, XXX, op 1 juni 1995 in België aankwam;

Overwegende dat appellant zijn aanvraag om als vluchteling te worden erkend, verbindt aan de asielaanvraag van zijn zoon;

Overwegende dat bij beslissing van 1 oktober 1998 aan Kvijnadze Alexander Alexandrovitch de status van vluchteling werd geweigerd;

Overwegende dat derhalve in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan worden in aanmerking genomen,"

3. Over de gegrondheid van het beroep van XXX(zaak nr. G/A. 81.652/XIV-3163) :

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

"Schending van art. 57/12 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980 zoals gewijzigd bij art. 18 Wet 6 mei 1993, B.S. 21 mei 1993, schending van art. 8 lid 3 en lid 4 K.B. 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de VASTE BEROEPSCOMMISSIE VOOR VLUCHTELINGEN, B.S. 21 mei 1993,

doordat door de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer het beroep ten volle op zijn gegrondheid getoetst wordt en doordat de gemachtigde bijzitter na beoordeling ten gronde oordeelt dat het beroep ongegrond zou zijn

terwijl de gemachtigde bijzitter slechts vermogen te beoordelen of het beroep al dan niet KENNELIJK ongegrond is en terwijl de gemachtigde bijzitter het beroep aldus slechts zelf zou mogen verwerpen indien hij tot de bevinding komt dat het beroep kennelijk ongegrond zou zijn.";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de gemachtigde bijzitter de bevoegdheid bezit om te oordelen over de kennelijke ongegrondheid van het ingestelde beroep, dat na de behandeling ter zitting bleek dat het beroep wel degelijk kennelijk ongegrond diende te worden beschouwd zodat de gemachtigde bijzitter bevoegd was het beroep als ongegrond af te wijzen;

3.1.3. Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, bepaalt :

"Wanneer de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter, na inzage van het verzoekschrift, oordeelt, dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is, kan hij het beroep zelf behandelen als alleenrechtsprekend lid. Indien na behandeling blijkt dat het beroep noch onontvankelijk noch kennelijk ongegrond is verwijst het alleen-

rechtsprekend lid de behandeling van het beroep naar een drieledige kamer";

dat het begrip "kennelijk ongegrond beroep" enigszins werd verduidelijkt tijdens de bespreking van het ontwerp, dat de wet van 6 mei 1993 is geworden, in de Kamercommissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt; dat in antwoord op een vraag van volksvertegenwoordiger GRIMBERGHS de Minister toen verduidelijkte dat een beroep kennelijk ongegrond is "wanneer de reden die (tegen de beroepen beslissing) wordt aangevoerd kennelijk ongegrond is" en dat het de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen toekomt te oordelen of dit al dan niet het geval is (Parl. St. Kamer, 1992-1993, nr. 903/5 p. 60-61); dat een beroep met andere woorden kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld, maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat noch artikel 57/12, vierde lid, van voormelde wet van 15 december 1980, noch artikel 8 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 voorschrijven dat in het dispositief van de eindbeslissing desgevallend uitdrukkelijk moet worden vermeld dat het beroep kennelijk ongegrond is; dat bij beschikking van 18 mei 1998 de gemachtigde bijzitter besliste het beroep van verzoeker zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat dit beroep hem na inzage van het verzoekschrift kennelijk ongegrond voorkwam; dat door zelf als alleenrechtsprekend lid over het beroep van verzoeker uitspraak te doen en de behandeling ervan derhalve niet naar een drieledige kamer te verwijzen, de gemachtigde bijzitter impliciet maar zeker te kennen heeft gegeven dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en het beroep inderdaad als kennelijk ongegrond moet worden aangemerkt; dat het beroep van verzoeker werd verworpen omdat "er (sinds oktober 1995) duidelijk een beroep kan worden gedaan op de

bescherming vanwege de Georgische autoriteiten tegen nog actieve Mkhedrionleden"; dat de redengeving van de aangevochten beslissing nergens doet blijken dat omtrent het lot van verzoekers beroep enige twijfel of betwisting mogelijk was; dat de gemachtigde bijzitter zijn appreciatiebevoegdheid niet te buiten is gegaan toen hij oordeelde dat het door betrokkene aangevoerd verweer, gezien de grondig gewijzigde toestand in het land van herkomst, manifest niet tot een andere beslissing in beroep kon leiden zodat zijn beroep kennelijk ongegrond was; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

"Schending van art. 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel van art. 6 EVRM, van art. 14 BUPO, van het beginsel van behoorlijk bestuur 'Justice should not only be done, but should also seen to be done' en van het algemeen rechtsbeginsel van de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter, doordat de beslissing gewezen werd door een bijzitter die zich in een vijfjarige proefperiode bevindt, terwijl dergelijke beslissing dient genomen te worden door rechters die alle garanties van onafhankelijkheid moeten krijgen.";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat artikel 57/12 van voormelde wet van 15 december 1980 geen inbreuk maakt op de onafhankelijkheid van de zetelende leden van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, nu de leden in principe slechts voor een periode van vijf jaar zetelen en er binnen deze periode volledig onafhankelijk kan worden geoordeeld, dat de leden voor hun beslissingen geen verdere verantwoording moeten geven dan de juridische toetsing door de afdeling administratie van de Raad van State;

3.2.3. Overwegende dat artikel 6.1 van het E.V.R.M. en artikel 14.1 BUPO in deze niet van toepassing zijn omdat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak doet over burgerlijke rechten en verplichtingen of over de gegrondheid van een strafvervolging; dat de algemene rechtsbeginselen niet vermogen op te wegen tegen een uitdrukkelijke wettekst; dat, waar verzoeker aanvoert dat de proefperiode van vijf jaar de onafhankelijkheid van het rechtscollege in het gedrang brengt, het middel neerkomt op een kritiek op de vigerende wetgeving, hetgeen niet dienstig is als rechtmatigheidsbezwaar; dat artikel 57/12 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 18 juli 1991, immers bepaalt dat de voorzitters en de bijzitters van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aangesteld worden voor een termijn van vijf jaar, na verloop waarvan zij definitief kunnen worden benoemd; dat, in zoverre de schending door de wetsbepaling van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt aangevoerd, het middel om een dubbele reden niet in aanmerking kan worden genomen; dat het vooreerst gaat om een nieuw middel dat niet aan de beroepscommissie werd onderworpen en niet voor het eerst voor de administratieve cassatierechter kan worden ingeroepen; dat bovendien in het verzoekschrift in het geheel niet wordt toegelicht hoe het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden; dat deze verduidelijking niet eerst in de memorie van wederantwoord kan worden gegeven; dat er dan ook geen grond bestaat om in deze, zoals door verzoeker vooropgesteld, het Arbitragehof te consulteren; dat het tweede middel moet worden verworpen;

3.3.1 Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

"Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de norm van de draagkrachtige motivering en het motiveringsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, schending van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen goedgekeurd bij Wet van 27 januari 1969, schending van art. 48 en 49 van de Wet van 15 december 1980,

doordat de gemachtigde bijzitter besluit dat (de) verzoekende partij niet beantwoordt aan de criteria om als vluchteling te worden erkend,

Terwijl in realiteit (de) verzoekende partij redelijkerwijze niet de status van vluchteling kan geweigerd worden,

en terwijl de redengevingen die dit tegenspreken redelijkerwijze niet te aanvaarden zijn en elke grondslag missen.";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het middel niet ontvankelijk is, want beperkt tot de betwisting van de beoordeling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van de feitelijke toedracht van de zaak;

3.3.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat, zoals in het verzoekschrift aangevoerd, de overweging inzake de Mkhedrioni op volstrekt onvoldoende bronnenmateriaal is gebaseerd en aldus feitelijke grondslag mist;

3.3.4. Overwegende dat in de mate waarin het middel ertoe strekt de beoordeling van de zaak door de Raad van State te laten overdoen, het niet in aanmerking kan worden genomen; dat in de mate dat wordt aangevoerd dat het motief in verband met de ontbinding van de Mkhedrioni grondslag mist, het volstaat erop te wijzen dat wordt gesteund op desbetreffend eensluidende rapporten van twee gezaghebbende instellingen, met name het Caucasian Institute for peace en het

State Department; dat het derde middel moet worden verworpen.

4. Over de gegrondheid van het beroep van XXX (zaak nr. G/A. 81.851/XIV-3162).

Overwegende dat XXX dezelfde middelen als zijn zoon aanvoert; dat deze middelen om dezelfde redenen als hierboven uiteengezet moeten worden verworpen, zij het dat ermee rekening moet worden gehouden dat het beroep van de vader niet als gevolg van de gewijzigde toestand in het land van herkomst, doch als gevolg van de verwerping van het beroep van zijn zoon wordt afgewezen; dat de gemachtigde bijzitter zijn appreciatiebevoegdheid niet te buiten is gegaan toen hij in het licht van de verwerping van het beroep van de zoon ook het beroep van de vader als kennelijk ongegrond afwees (eerste middel); dat de kritiek op het motief in verband met de ontbinding van de Mkhe-drioni niet dienstig wordt aangevoerd, vermits de beslissing die ten aanzien van de vader werd genomen niet daarop is gesteund (derde middel),

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 81.651/XIV-3162 en G/A. 81.652/XIV-3163 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoevende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op vijf juni tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.